

Vogn staaende, den har kostet flere Hundrede Kroner, maa jeg bede om, at Staten betaler mig den. Eller for at tage et andet Eksempel, der ligger endnu nærmere. Der er jo nylig vedtaget en Lov om en Bane fra Horsens til Tørring. Nu var der imidlertid en Mand i Horsens, som holdt Heste og Vogne og havde Statens Postkøring og kørte imellem Nørre Snede og Horsens. Han har indrettet en Vogn, som er aldeles ubrugelig nu, den har kostet mange Hundrede Kroner, maaske op i Tusindevis. Hvad vil det ærede Medlem sige, hvis han kommer her og siger: Staten har ved Lov vedtaget en Bane til Tørring, nu kan jeg ikke køre Post mere til Snede, jeg har mistet mit Erhverv, nu har jeg ogsaa et Skrammel af en Vogn, som hverken duer til det ene eller det andet, vil Folk købe det til et Hønsehuse, saa kan den maaske bruges til det, men ellers er den ikke til noget, jeg maa have Erstatning af Staten, som har taget mit Erhverv fra mig. Nej, det ærede Medlem taler alt for meget paa Klap her. Han stiller sig frem blandt sine Kolleger i Finansudvalget som den eneste humane, som den, der vil hjælpe Smaafolk og dem, der trænge, medens Finansudvalget ellers bestaar af haardhjertede Sjæle. Jeg beder ham studere Ludvig Posts Vogn og den anden Vogn og sammenligne dem med de Redskaber, disse Kulmaalere have, hvad bliver saa Konsekvensen? Det ærede Medlem ved som flereaarigt Finansudvalgsmedlem, at der er intet, vi tage under mere alvorlig Overvejelse end Konsekvensen af vore Indstillinger. Det nytter ikke, at vi i et Tilfælde gøre et, i et andet et andet. Derfor siger jeg, at vi kunne ikke uden at komme ind paa noget, vi ingen Ende kunne se paa, gaa med til at henvise dette Andragende. Der kan desuden ingen Ting komme ud deraf, i alt Fald ikke andet, end at det ærede Medlem har holdt en human Tale. Jeg er nemlig vis paa, at Ministeren ikke kan tage en Henvi- ning til Følge, saa de ærede Kulmaalere faa ingen Ting alligevel.

Det næste Andragende er Andragendet under Nr. 44, som vi ganske vist have haft før til Behandling, men som ikke blev henvist til Overvejelse men til Undersøgelse. Der er stor Forskel, det ved det ærede Medlem meget godt. Vi sidde jo mange Gange og trækkes i lange Tider i Finansudvalget, om vi skulle henvise et Andragende til Overvejelse eller til Undersøgelse, fordi der er Forskel paa de to Ting. I en Skrivelse, der findes aftrykt i Tillæg B. for 1898—99, Sp. 7, oplyser Mi-

nisteriet, idet det bemærker, at Andragendet er henvist til Ministeriets Undersøgelse, at Manden „ved sin Afskedigelse af Statsbanedriftens Tjeneste oppebar en Dagløn af 1,80 Kr., og at den ham tillagte Understøttelse af 174 Kr. aarlig er fastsat under Hensyn hertil, hvorhos tilføjes, at saafremt han havde været pensionsberettiget efter Reglerne i Lov om Statsbanedriftens Ordning af 12te April 1892, vilde hans Pension have udgjort 176 Kr. aarlig“. Nu er jo det ærede Medlem en gammel Rigsdagsmand og har været saa meget med, at han ved saa godt som nogen, at vi kunne ikke ved et Pennestrøg eller en Henvi- ning gøre bestaaende Love om. Vi have altsaa i sin Tid henvist denne Sag til Ministeriets Undersøgelse, Ministeriet har undersøgt den og givet os den Oplysning, at naar denne Mand har faaet saa meget, som der er blevet ham tilstaaet, er det af Hensyn til, at hans Post var saadan, som det ærede Medlem skildrede det, og som jeg ogsaa skildrede det, den Gang Sagen laa for i Tinget, men at, hvis han var kommen ind under Statsbanedriftens Pensionslov, vilde han have kunnet faa 2 Kr. mere. Hvor vil nu det ærede Medlem forlange, at vi ved et Pennestrøg skulle gøre Statsbanedriftens Pensionslov om? Ja, vi kunne komme til at gøre den om, det haaber jeg ogsaa, men saa sker der ikke den Uretfærdighed, at vi plukke et Stykke ud hist og et Stykke her, saa sker det saadan, at de forskellige Grader og Etater faa saa meget, som det med Rimelighed og Billighed kan forlanges. Altsaa er det en Slags Talen paa Klap, det ærede Medlem kommer med, for han ved godt, at han ikke faar Flertallet til at begaa den Urimelighed og formelle Urigtighed ved et Pennestrøg at gøre Pensionsloven om. Han maa da vel have sat sig saa meget ind i det Andragende, han henviser, at han ogsaa har gjort sig bekendt med den Skrivelse, jeg staar med i Haanden, og den oplyser, at Manden paa 2 Kr. nær har faaet det samme, som han vilde have faaet i Henhold til Pensionsloven. Derfor har Udvalget ikke ment med nogen Grund at kunne henvise dette Andragende eller antaget, det vilde hjælpe den paa- gældende Mand. Vi kunde jo gerne holde en køn Tale her i Tinget, og jeg vilde som Ordfører være kommen til at holde den, men derfor fik Manden ikke noget, og det ærede Medlem ved ogsaa saa grumme godt, at det, at han staar her som Mindretal og taler, ikke gør nogen Virkning. Det skal blot se ud, som om han og hans Meningsfæller ere de eneste, der ville gøre noget